

Udskriftsdato: 13. december 2025

AFG nr 9133 af 30/01/2018 (Gældende)

Træk af honorar til pensionsmæglere på pensionsordninger

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: 18-0080494

Træk af honorar til pensionsmæglere på pensionsordninger

Skatterådet bekræftede, at pensions- og livsforsikringsudbyderes træk af honorar fra en pensionskundes pensionsdepot omfattet af pensionsbeskatningslovens kapitel 1 på vegne af en af de spørgende pensionsmæglere kunne gennemføres, uden at der udløses afgift i medfør af pensionsbeskatningslovens § 29, idet disse honorarer i henhold til forsikringsformidlingsloven og omkostningsbekendtgørelsen, skulle betragtes som en fast integreret del af ”omkostningspræmien”, og derfor var omfattet af den gældende praksis for undtagelser for afgift efter pensionsbeskatningslovens § 29.

Skatterådsmøde 30. januar 2018 - SKM2018. 110. SR

Spørgsmål:

Kan det bekræftes, at pensions- og livsforsikringsudbyderes træk af honorar fra en pensionskundes pensionsdepot omfattet af pensionsbeskatningslovens kapitel 1 på vegne af en af de spørgende pensionsmæglere kan gennemføres, uden at der udløses afgift i medfør af pensionsbeskatningslovens § 29.

Svar:

Ja

Beskrivelse af de faktiske forhold

De spørgende pensionsmægleres kerneydelser er - ligesom andre danske pensionsmæglere - at bistå pensionstagere med at placere deres pensionsordning på de bedst mulige vilkår hos en pensionsudbyder og/eller bistå med løbende rådgivning og administration vedrørende den pågældende pensionsordning hos pensionsudbyderen.

Pensionsmæglerne varetager således en række af de rådgivningsmæssige og administrative opgaver, som ellers vil blive varetaget af den pensionsudbyder - typisk et livsforsikringsselskab - hvor pensionsordningen er placeret.

For pensionskunderne er det altså et valg mellem om disse opgaver skal udføres af pensionsudbyderen eller af en pensionsmægler, og den enkelte pensionskunde skal alene dække omkostningerne til den part, som pensionskunden har valgt til at levere ydelserne.

I lyset af formålet med pensionsmæglerens virke er det i henhold til forsikringsformidlingsloven et krav, at pensionsmæglerne agerer uafhængigt af pensionsudbyderne, således at pensionsmæglerne kan rådgive deres kunder på et uafhængigt grundlag.

Pensionsmæglerne må af samme grund ikke modtage provision fra pensionsudbyderne.

Det er således udelukkende den enkelte pensionskunde, som kan og skal bære omkostningerne til pensionsmægleren - uanset, om omkostningerne betales til forsikringsudbyderen eller forsikringsmægleren.

Med henblik på at illustrere pensionsmæglerens ydelser og omkostningsstruktur har Skatterådets sekretariat modtaget et bilag med kopi af en repræsentativ standard kundekontrakt.

Spørgers opfattelse og begrundelse

Ved nærværende anmodning ønsker spørgerne bekræftet, at honorarer, som pensionsmæglerne modtager via hævninger fra pensionskundernes depoter for varetagelsen af opgaver som forsikringsmægler (uaf-

hængig forsikringsformidler) vedrørende en præcist angivet pensionsordning i overensstemmelse med lov om forsikringsformidling og bekendtgørelse om betaling af visse omkostninger for livsforsikringsvirksomhed, i relation til pensionsbeskatningslovens § 29 skal ligestilles med de omkostninger, som pensionsudbyderen ellers ville opkræve for samme ydelser, hvis disse ydelser var blevet leveret af pensionsudbyderen selv.

Bekræftelsen ønskes, da afgiftsfritagelsen ved hævning af udgifter til pensionsmæglerhonorarer ikke fremgår eksplicit af pensionsbeskatningslovens § 29 eller Den juridiske vejledning, og da der for nylig er blevet rejst tvivl om praksis.

Det er spørgernes klare opfattelse, at pensionsudbydere kan og skal hæve pensionsmæglernes honorarer på pensionskundernes depoter, og at dette *ikke* udløser afgift efter pensionsbeskatningslovens § 29. Denne retsstilling er fuldt i overensstemmelse med formålet med pensionsbeskatningslovens § 29, ligesom det fremgår forudsætningsvis af Den juridiske vejledning. Henset til de nu rejste spørgsmål ønskes imidlertid en eksplicit stillingtagen.

Den gældende regulering af honorarer til pensionsmæglere

Forsikringsformidlingsloven

Pensionsmæglervirksomhed er først og fremmest reguleret i forsikringsformidlingsloven (Lbkg nr. 1065 af 22. august 2013). Det bemærkes for en ordens skyld indledningsvis, at en ændring af forsikringsformidlingsloven med henblik på at implementere EU's forsikringsdistributionsdirektiv forventes vedtaget af Folketinget den 16. januar 2018. I det omfang de for nærværende anmodning relevante bestemmelser i forsikringsformidlingsloven påvirkes af lovændringen, vil dette blive fremhævet nedenfor.

I relation til nærværende anmodning er den nugældende § 14 a i forsikringsformidlingsloven særlig relevant.

§ 14 a har følgende ordlyd:

"Stk. 1 Når en forsikringsmæglervirksomhed indhenter tilbud på forsikringsaftaler for kunden hos et eller flere forsikringsselskaber, skal forsikringsmæglervirksomheden samtidig give de informationer til forsikringsselskabet, der er nødvendige for, at forsikringsselskabet kan fastsætte prisen på forsikringen. I pensionsordninger omfattet af pensionsbeskatningslovens afsnit I skal forsikringsmæglervirksomheden oplyse forsikringsselskabet om størrelsen af det honorar, der er aftalt mellem kunden og forsikringsmæglervirksomheden. Forsikringsmæglervirksomheden skal samtidig oplyse forsikringsselskabet om længden af den periode, hvori kunden og forsikringsmæglervirksomheden har aftalt, at honoraret skal indregnes i forsikringspræmien. Perioden må ikke overstige 3 år. Forsikringsselskabet skal indregne dette honorar i forsikringspræmien og betale honoraret til forsikringsmæglervirksomheden.

Stk. 2. En forsikringsmæglervirksomhed må ikke modtage provision eller andet vederlag fra forsikringsselskabet i tilknytning til det konkrete kundeforhold.

Stk. 3. Et forsikringsselskab kan dog på kundens vegne varetage formidlingen af de i § 14, stk. 1, nævnte beløb til forsikringsmæglervirksomheden. Kunden og forsikringsselskabet kan endvidere indgå aftale om finansiering af kundens betaling til forsikringsmæglervirksomheden.

Stk. 4. Uanset stk. 2 må en forsikringsmæglervirksomhed modtage provision fra et forsikringsselskab, der ikke har hjemsted eller er etableret ved en filial her i landet. Forsikringsmæglervirksomheden er dog forpligtet til at videresende en modtaget provision til kunden."

Som det fremgår af § 14 a, stk. 2, må pensionsmæglere ikke modtage provision eller andet vederlag fra pensionsudbyderen. Pensionsmæglerne må således alene modtage honorar fra pensionskunderne. Pensionsudbyderne må dog gerne på pensionskundernes vegne og for deres midler formidle betalingen af honorarer til pensionsmæglere, jf. stk. 3.

Forbuddet mod provision blev indført ved lov nr. 524 af 7. juni 2006 og skulle medvirke til at styrke det krav om uafhængighed af forsikringsselskaberne, jf. lovens § 17, som har været gældende siden forsikringsformidlingslovens indførelse i 2004.

Indtil 2006 havde det været almindelig praksis, at pensionsmæglerne modtog provision fra pensionsudbyderne, og at denne provision blot blev indregnet som en del af pensionsudbydernes almindelige omkostninger og opkrævet overfor pensionskunden sammen med de øvrige omkostninger til pensionsudbyderen. Sådanne opkrævninger udløste ikke afgift efter pensionsbeskatningslovens § 29.

Efter lovændringen i 2006 skal pensionsmæglerens honorarer imidlertid opkræves hos den individuelle mæglerbetjente pensionskunde. Ifølge det oprindeligt fremsatte lovforslag, lovforslag L 52 af 9. november 2005 (herefter "L 52"), kunne pensionsudbyderne selv vælge, om de ville modtage honorar til pensionsmæglerne ved opgørelsen af de omkostninger, som løbende blev hævet på pensionsdepotet, men det var ikke en pligt.

Ordlyden af § 14 a, som oprindeligt foreslået, var:

"Stk. 1 Når en forsikringsmæglervirksomhed indhenter tilbud på forsikringsaftaler for kunden hos et eller flere forsikringsselskaber, skal forsikringsmæglervirksomheden samtidig give de informationer til forsikringsselskabet, der er nødvendige for, at forsikringsselskabet kan fastsætte prisen på forsikringen.

Stk. 2. En forsikringsmæglervirksomhed må ikke modtage provision eller andet vederlag fra forsikringsselskabet i tilknytning til det konkrete kundeforhold.

Stk. 3. Et forsikringsselskab kan dog på kundens vegne varetage formidlingen af de i § 14, stk. 1, nævnte beløb til forsikringsmæglervirksomheden. Kunden og forsikringsselskabet kan endvidere indgå aftale om finansiering af kundens betaling til forsikringsmæglervirksomheden.

Stk. 4. Uanset stk. 2 må en forsikringsmæglervirksomhed modtage provision fra et forsikringsselskab, der ikke har hjemsted eller er etableret ved en filial her i landet. Forsikringsmæglervirksomheden er dog forpligtet til at videresende en modtagen provision til kunden."

Hvis pensionsudbyderne - i overensstemmelse med det oprindelige lovforslag - måtte have afvist at modtage honorarer til pensionsmæglere ved omkostningsgodtgørelsen, ville disse honorarer i stedet skulle betales direkte af de enkelte pensionskunder ved brug af frie (beskattede) midler. At betalingen måtte ske med beskattede midler skyldtes, at fradragsretten efter pensionsbeskatningslovens § 18 og bortseelsesretten efter pensionsbeskatningslovens § 19 var - og er - begrænset til indbetalinger på *pensionsordninger omfattet af pensionsbeskatningslovens kapitel 1*.

En direkte betaling af honorar fra pensionskunden til en pensionsmægler er utvivlsomt ikke "en indbetaling på en pensionsordning" og er derfor ikke omfattet af fradrags- og bortseelsesretten.

I forbindelse med behandlingen af lovforslaget blev denne skattemæssige uhensigtsmæssighed og de heraf følgende konkurrenceforvridende påvirkninger påpeget fra flere sider, jf. eksempelvis afsnit 5 i bilag 5 til L 52.

Som følge af den rejste kritik annoncerede Skatteministeren i svaret på Erhvervsudvalgets spørgsmål 4 en ændring af lovforslaget. Skatteministeren anførte i svaret blandt andet:

"Efter pensionsbeskatningsloven er der fradragsret for præmier til pensionsordninger under visse nærmere betingelser. Præmiebetalingen dækker også den provision, som det pågældende forsikringsselskab betaler til forsikringsmægleren.

Der har under behandlingen af lovforslaget været rejst en række spørgsmål om lovforslagets skattemæssige konsekvenser, herunder specielt om kundernes fradragsret for forsikringsmæglernes honorar.

Problemstillingen har været indgående drøftet med Skatteministeriet. Det har ikke med den foreliggende formulering af lovforslaget været muligt at finde en løsning således, at fradragsretten for forsikringsmæglernes honorar i forhold til formidling af livsforsikring- og pensionsaftaler kan bevares.

Jeg arbejder derfor på en ændring af forsikringsformidlingslovforslaget således, at de utilsigtede skattemæssige konsekvenser kan undgås. Jeg vil snarest vende tilbage til Folketinget herom."

Som det fremgår af ministersvaret, var situationen før 2006 således, at mæglerhonorarerne kunne betales med fradragsret for pensionskunderne. Dette gjaldt uanset, om mæglerhonoraret blev afholdt direkte ved indbetalingen af præmiebeløb på ordningerne eller efterfølgende blev hævet fra depotet som en del af den løbende omkostningsdækning til pensionsudbyderen.

Samtidig lå det fast, at en pensionskundes direkte betaling af honorar til en pensionsmægler ikke kunne anses for en indbetaling på en pensionsordning omfattet af skattebegunstigelsen i pensionsbeskatningslovens §§ 18 og 19. Hvis lovændringen var blevet gennemført i sin oprindelige form, kunne pensionsudbyderne dermed på pensionskundernes vegne vælge, om betalingen af pensionsmæglerhonorarerne skulle ske med beskattede eller skattefrie midler.

En sådan konkurrenceforvridende skattemæssig forskelsbehandling mellem omkostninger til ydelser leveret af pensionsudbyderne selv og identiske, konkurrerende ydelser leveret af en pensionsmægler blev anset for "utilsigtet", og Erhvervsministeren annoncerede derfor, som beskrevet i ministersvaret ovenfor, en lovændring.

Ændringsforslaget blev fremsat i betænkning af 21. marts 2006 til lovforslaget og yderligere præciseret i en tillægsbetænkning afgivet den 4. maj 2006.

Ved den første betænkning blev § 14 a, stk. 1, 2. og 5. punktum, indsat med følgende ordlyd:

"I pensionsordninger omfattet af pensionsbeskatningslovens afsnit I skal forsikringsmæglervirksomheden oplyse forsikringsselskabet om størrelsen af det honorar, der er aftalt mellem kunden og forsikringsmæglervirksomheden. Forsikringsselskabet skal indregne dette honorar i forsikringspræmien og betale honoraret til forsikringsmæglervirksomheden."

Løsningen på de "utilsigtede" skattemæssige konsekvenser af det oprindelige lovforslag blev således, at pensionsudbyderne fik pligt til at indregne pensionsmæglernes honorarer i præmien.

Af bemærkningerne til ændringsforslaget fremgår blandt andet:

Fradragsretten efter pensionsbeskatningsloven er betinget af, at forsikringsmæglervirksomhedens honorar indgår som en del af forsikringspræmien.

Derfor foreslås det i 2. pkt., at forsikringsmæglervirksomheden skal oplyse forsikringsselskabet om størrelsen af det mellem kunde og forsikringsmæglervirksomhed aftalte honorar.

Denne oplysning er efter forslaget en nødvendig oplysning for forsikringsselskabet, når kundens forsikringspræmie skal beregnes. Ved »honorar« forstås både det honorar, der er aftalt mellem forsikringsmæg-

lervirksomheden og kunden i forbindelse med etablering af en forsikringsordning eller en rammeaftale og for de eventuelle øvrige ydelser i det første år af forsikringens løbetid, og det honorar, kunden og forsikringsmæglervirksomheden aftaler, der skal betales for forsikringsmæglervirksomhedens ydelser de efterfølgende år.

Det foreslås ligeledes i 3. pkt., at forsikringsselskabet herefter skal medtage dette beløb som en del af de omkostninger, der indgår i beregningerne af forsikringspræmien. Forsikringsmæglervirksomhedens honorar afregnes efter gældende praksis af forsikringsselskabet.

Herved sikres det, at de mæglerbetjente kunder ikke stilles ringere i skattemæssig henseende i forhold til forsikringsselskabets direkte betjente kunder. De mæglerbetjente kunder stilles skattemæssigt, som de gør i dag.

Forsikringsselskabets pligt til at indregne det aftalte honorar i forsikringspræmien og til at betale honoraret til forsikringsmæglervirksomheden gælder efter forslaget kun, når kunden tegner en pensionsforsikring omfattet af pensionsbeskatningslovens afsnit 1, dvs. forsikringer med fradragsret eller bortseelsesret for præmien.

Den foreslåede ændring berører derimod ikke det generelle forbud i forslagets § 14 a, stk. 2, om, at forsikringsmæglervirksomheden ikke må modtage provision eller andet vederlag fra forsikringsselskabet i forbindelse med det konkrete kundeforhold."

Som det fremgår, var tanken med ændringsforslaget at sikre, at de regulatoriske ændringer som følge af provisionsforbuddet ikke ændrede på den hidtidige skattemæssige ligestilling. Dette skete ved at indføre en pligt for pensionsudbydere til *regulatorisk* at lade honorarer til pensionsmæglere indgå som en del af pensionsudbydernes omkostningsopkrævninger, uanset at det som følge af forbuddet mod provision ikke længere var pensionsudbydere, men derimod de individuelle mæglerbetjente pensionskunder, der var direkte aftalepart med pensionsmæglerne. Som det fremgår af det første understregede afsnit omfattede ændringsforslaget endvidere *både* honorar i forbindelse med etableringen af en pensionsordning og honorar for løbende ydelser præsteret i relation til en eksisterende ordning.

Forslaget indebar således, at honorarer til pensionsmæglere vedrørende pensionsordninger omfattet af pensionsbeskatningslovens kapitel 1 skulle betales med midler, som - med fradragsret - er indbetalt på ordningerne, uanset om honoraret vedrørte mæglerens ydelser i forbindelse med etableringen af pensionsordningen eller den løbende servicering af ordningen.

Bestemmelsen i forsikringsformidlingslovens § 14 a udgør således ikke i sig selv en skattemæssig hjemmel, men præciserer blot den civilretlige kvalifikation af pensionsmæglerhonorarer som ligestillet med tilsvarende omkostninger til pensionsudbydere, således at sådanne honorarer efter skattelovgivningen kan blive behandlet på samme måde som omkostninger til pensionsudbydere selv.

Ved tillægsbetænkningen afgivet den 21. marts 2006 blev 3. og 4. punktum i § 14 a, stk. 1, indsat. Ordlyden svarede til den nugældende:

"Forsikringsmæglervirksomheden skal samtidig oplyse forsikringsselskabet om længden af den periode, hvori kunden og forsikringsmæglervirksomheden har aftalt, at honoraret skal indregnes i forsikringspræmien. Perioden må ikke overstige 3 år."

Om baggrunden for forslaget anføres det i tillægsbetænkningen blandt andet:

"For at sikre gennemsigtighed med forsikringsselskabets betaling af forsikringsmæglervirksomhedens honorar og honorarets indregning i kundens forsikringspræmie foreslås det i 3. og 4. pkt., at kunden og

forsikringsmæglervirksomheden skal aftale længden af denne afdragsperiode. I bestemmelsen foreslås det, at denne afdragsperiode ikke kan overstige 3 år fra forsikringens etablering.

Kravet om, at afdragsperioden maksimalt må være på 3 år, skal ses i sammenhæng med den kommende opstramning af kontributionsbekendtgørelsen. For at sikre, at den tidsmæssige og beløbsmæssige sammenhæng mellem de omkostninger, som forsikringsselskabet har i forholdet til den enkelte kunde, og det omkostningsbeløb, der rent faktisk betales af den enkelte kunde, vil det således blive præciseret i kontributionsbekendtgørelsen, at forsikringsselskabet for alle kundegrupper skal debitere de afholdte etableringsomkostninger over en periode på højst 3 år. Herved sikres, at kunden ikke efterlader sig ubetalte etableringsomkostninger, såfremt kunden på dette tidspunkt vælger at skifte forsikringsselskab. Hvis kunden skifter forsikringsselskab inden for de 3 år, skal forsikringsselskabet debitere kunden de resterende etableringsomkostninger."

Som det fremgår af det understregede stykke i citatet, var ændringsforslaget i tillægsbetænkningen rettet mod de ekstraordinære *etableringsomkostninger* og ikke de eventuelle løbende honorarer for efterfølgende ydelser, som tillige var omfattet af ændringsforslaget i betænkningen fra 21. marts 2006. Ændringsforslaget i tillægsbetænkningen og reglen om, at den periode, hvori forsikringsmæglerens honorar skal indregnes, ikke må overstige 3 år, jf. § 14 a, stk. 1, 3. og 4. punktum, må derfor fortolkes således, at periodebegrænsningen *alene* gælder for honorar i forbindelse med *etableringen* af en pensionsordning og *ikke* for løbende honorarer til en pensionsmægler. At det forholder sig således, bekræftes tillige af Erhvervsministerens besvarelse af erhvervsudvalgets spørgsmål 35-40.

Erhvervsudvalgets spørgsmål 39 og Erhvervsministerens svar herpå lød:

"Da det af ministerens svar på spørgsmål 36 fremgår, at etableringsudgifter, der umiddelbart kan henføres til en kunde, skal betales af pågældende kunde samtidig med, at pensionsselskabet afholder udgiften, bedes ministeren oplyse, om der efter ministerens opfattelse også skal være ligestilling mellem forsikringsformidlere, når et pensionsselskab som f.eks. PFA ikke udbetaler provision men fast løn til deres sælgere, samt hvordan sådan ligestilling i givet fald skal gennemføres.

Svar:

Der skal selvfølgelig være ligestilling mellem forsikringsselskabernes mæglerbetjente kunder og de direkte betjente kunder. Derfor skal forsikringsselskabernes omkostninger til det fastlønnede salgspersonale også pålægges de kundegrupper, der er blevet serviceret af dette salgspersonale. Når ændringen af kontributionsbekendtgørelsen først skal træde i kraft 1. januar 2007, er det blandt andet for at give tid til, at opstramningen af bekendtgørelsen også omfatter denne problemstilling."

Videre fremgår det af Erhvervsministerens svar på spørgsmål 40, der er optrykt som bilag 2 til tillægsbetænkningen efter ønske fra Erhvervsudvalget, blandt andet:

"En tidsmæssig og beløbsmæssig sammenhæng sikrer, at kunderne betaler for deres egne etableringsomkostninger, og at man ikke skal betale for andres etableringsomkostninger. Det betyder, at omkostningerne ikke fordeles ud på hele grupper af kunder, og at kunderne ved fraflytning skal betale et eventuelt ubetalt resthonorar.

Kravet om en tidsmæssig og beløbsmæssig sammenhæng er ikke kun nødvendig, når vi taler om de mæglerbetjente kunder, men skal også gælde for de kunder, som er betjent af selskabernes eget salgspersonale."

Den tidsmæssige begrænsning af periodiseringen af pensionsmæglerhonorarerne i forsikringsformidlingslovens § 14 a, stk. 1, 3. og 4. punktum, vedrørte således *alene* honorarer vedrørende *etableringen* af

pensionsordninger og ikke honorarer for løbende servicering af en allerede etableret ordning. De løbende honorarer skal således under hele aftaleforholdet mellem pensionskunden og pensionsmægleren indregnes som en omkostning på pensionsordningen af pensionsudbyderen.

Sammenfattende følger det således af den gældende § 14 a i forsikringsformidlingsloven, at pensionsmæglerhonorarer, uanset om disse vedrører etableringen eller den løbende servicering af en pensionsordning, skal indregnes af pensionsudbyderen.

Denne retsstilling foreslås videreført også efter de ændringer af forsikringsformidlingsloven, som forventes vedtaget den 16. januar 2018. § 14 a, stk. 1 - bortset fra 4. punktum om en maksimal treårig periodisering af etableringsomkostninger - foreslås således videreført som § 28 i bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører.

Lov om finansiell virksomhed og omkostningsbekendtgørelsen

Som det fremgår af gennemgangen ovenfor, er den regulatoriske ligestilling mellem pensionsmæglerhonorarer og omkostninger til pensionsudbydere fastslået direkte i forsikringsformidlingslovens § 14 a. Ligestillingen fremgår imidlertid herudover af bekendtgørelse nr. 1097 af 7. november 2006 ("omkostningsbekendtgørelsen"), der blev udstedt i forlængelse af den ovenfor omtalte ændring af forsikringsformidlingsloven i 2006 og med hjemmel i Lov om Finansiell Virksomhed, §§ 20 og 21 vedrørende det tekniske grundlag for opgørelsen af det såkaldte tekniske grundlag for livsforsikringsvirksomhed. Det tekniske grundlag skal i medfør af § 20, stk. 1, nr. 2, blandt andet indeholde "grundlaget for beregning af forsikringspræmier", og videre fremgår det af § 21, stk. 4, 1. punktum, at

"De beregningselementer (rentesatser, omkostningssatser og statistiske beregningselementer), der lægges til grund ved beregning af forsikringspræmier, tilbagekøbsværdier og fripolicer, skal vælges med forsigtighed."

Pensionsudbydernes omkostningssatser indgår således som en nødvendig og uundgåelig forudsætning i selve grundlaget for beregningen af den præmie, som pensionskunden skal betale for sin ordning. Det beløb, der løbende debiteres for omkostninger, kaldes traditionelt "omkostningspræmie".

Som nævnt er omkostningsbekendtgørelsen udstedt med hjemmel i lov om finansiell virksomhed §§ 20 og 21. Bekendtgørelsen finder anvendelse på livsforsikringsselskaber og tværgående pensionskasser og regulerer disses behandling af visse omkostninger.

Omkostningsbekendtgørelsens §§ 2 og 3 definerer begreberne etableringsomkostninger og løbende omkostninger som følger:

"Etableringsomkostninger

§ 2. Ved etableringsomkostninger forstås:

1) Engangsomkostninger ved etablering af en forsikringsaftale, der betales til forsikringsmægler, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsformidling. Engangsomkostninger svarer til størrelsen af det aftalte beløb i samarbejdsaftalen, som er indgået mellem forsikringsmæglervirksomheden og dens kunde.

...

3) Engangsomkostninger ved etablering af en forsikringsaftale, som svarer til engangsomkostninger nævnt under 1) og 2), og uanset det direkte salgspersonales aflønningsform.

Løbende omkostninger

§ 3. Ved løbende omkostninger forstås:

1) Løbende omkostninger for ydelser under forsikringens løbetid, der betales til forsikringsmægler, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsformidling. Løbende omkostninger svarer til størrelsen af de samlede omkostninger, der har været forbundet med at anvende forsikringsmæglervirksomheden, bortset fra etableringsomkostninger.

...

3) Løbende omkostninger for ydelser under forsikringens løbetid ved direkte salg af forsikringer som svarer til løbende omkostninger nævnt under 1) og 2), og uanset det direkte salgspersonales aflønningsform."

Videre fremgår af § 4, stk. 1 og 2, om betalingen af omkostninger:

"§ 4. Etableringsomkostninger skal opkræves direkte hos den virksomhed eller den forsikringstager, der er årsag til omkostningerne. Etableringsomkostninger skal opkræves over en periode på maksimalt 3 år.

Stk. 2. Løbende omkostninger skal opkræves direkte hos den virksomhed eller den forsikringstager, der er årsag til omkostningerne. Løbende omkostninger skal opkræves i det år, livsforsikringsselskabet afholder disse."

Endelig fremgår af det af omkostningsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, at:

"§ 5. For livsforsikringsvirksomhed skal opkrævningen af etableringsomkostninger og løbende omkostninger hos forsikringstageren anmeldes til Finanstilsynet som en del af det tekniske grundlag m.v., jf. § 20 i lov om finansiel virksomhed."

Sammenfattende definerer omkostningsbekendtgørelsen de omkostninger - etableringsomkostninger og løbende omkostninger til pensionsmæglere - som er omfattet af honorarbegrebet i den gældende forsikringsformidlingslovs § 14 a, stk. 1, og som fremover vil være omfattet af § 28 i bekendtgørelsen om god skik for forsikringsdistributører.

I overensstemmelse med provisionsforbuddet i forsikringsformidlingslovens § 14a, stk. 2, fastslår omkostningsbekendtgørelsens § 4 videre, at disse omkostninger skal belastes den individuelle mæglerbetjente pensionskunde, som har forårsaget omkostningerne, ligesom § 4 videre præciserer, at den maksimale treårige periodisering alene gælder for *etableringsomkostninger*. Af § 5 følger endelig, at mægleromkostningerne skal indregnes som en del af livsforsikringsselskabernes tekniske grundlag på lige fod med de øvrige elementer, som indgår i selskabernes *omkostningspræmie*.

Afslutningsvis vedrørende den regulatoriske ramme for betalingen af pensionsmæglerhonorarer bemærkes, at det siden ændringen af forsikringsformidlingsloven i 2006 og indførslen af provisionsforbuddet har været en alment anerkendt og benyttet praksis blandt livs- og pensionsselskaberne at opkræve de mæglerhonorarer – både vedrørende etablering og løbende rådgivning – som kunden har aftalt med pensionsmæglerne ved træk på pensionskundernes individuelle depoter".

Disse vederlagsstrukturer har løbende og regelmæssigt (senest i marts 2017) været undergivet Finanstilsynets kontrol, uden at Finanstilsynet har fundet anledning til bemærkninger vedrørende den eksisterende praksis.

Hertil kommer, at Finanstilsynet i 2010 i en rapport af 19. oktober 2010 om arbejdsgiveradministrerede ordninger har udtalt følgende om administrationen af pensionsmæglerhonorarer i lyset af den skattemæssige behandling:

"Der er fastsat særlige regler i lov om forsikringsformidling for, hvordan virksomheden og virksomhedens medarbejdere skal betale pensionsmæglerens honorar. Disse regler skal sikre en skattemæssig ligebehandling af den pensionspræmie, der indbetales til pensionselskabet, uanset om pensionsordningen serviceres af pensionselskabet eller af en pensionsmægler. Reglerne skal bl.a. sikre, at virksomhedens og medarbejdernes pensionspræmie i begge situationer kan fratrækkes i den skattemæssige indtægt.

Denne skattemæssige ligebehandling af pensionspræmien omfatter såvel den del af præmien, der er aftalt mellem pensionsmægleren og virksomheden i forbindelse med etableringen af pensionsordningen, og det honorar virksomheden og pensionsmægleren aftaler at virksomheden og virksomhedens medarbejdere skal betale for pensionsmæglerens rådgivning de efterfølgende år.

Efter § 14 a, stk. 1, skal pensionsmægleren derfor oplyse forsikringsselskabet om størrelsen af det honorar, som er aftalt mellem virksomheden og pensionsmægleren. Forsikringsselskabet skal indregne dette honorar i medarbejdernes forsikringspræmie og videresende dette honorar til pensionsmægleren.

Omkostninger til administration og løbende rådgivning af medarbejderne i en pensionsordning fastsættes ved pensionsordningens etablering og udgør typisk 4 % af den årlige pensionspræmie."

Pensionsbeskatningslovens § 29

Pensionsbeskatningslovens § 29 blev indført ved lov nr. 310 af 9. juni 1971. Af bemærkningerne til lovforslaget, lovforslag L 26 af 7. oktober 1970 fremgår om baggrunden for afgiftspålæggelsen:

"ad a) Pensionsordning med løbende udbetalinger, rateforsikring i pensionsøjemed og indeksordning

Her er almindelig indkomstskat af udbetalingerne den normale beskatningsmåde, jfr. forslagens § 20. Dette gælder, hvor der i overensstemmelse med ordningens indhold sker udbetaling i form af løbende ydelser til arbejdstageren eller selvpensionisten selv, eventuelt til hans efterlevende ægtefælle eller mindreårige børn. Afgiftsreglerne finder herefter kun anvendelse på disse ordninger i tilfælde af andre udbetalinger end de nævnte, f. eks. ved løbende udbetalinger til andre personer end de nævnte, ved éngangsudbetaling i forbindelse med ophævelse eller udtrædelse af en ordning, samt i tilfælde af visse dispositioner, hvorved forudsætningen for ordningens opretholdelse som pensionsordning i skattemæssig henseende må anses for bristet, jfr. herom nærmere forslagens § 30.

Da afgiftspligt således kun indtræder, hvor en ordning ikke kommer til at tjene det pensionsformål, som er motiveringen for skattefrihed for indbetalingerne, kan afgiftsreglerne her ses som et middel til at modvirke en ikke tilstregtet udnyttelse af disse pensionsordninger til en skattebegünstiget opsamling af midler, der ikke er beregnet til at dække et reelt pensionsbehov. Dette taler for, at der i tilfælde af udbetaling i utide eller lignende skal svares en skat eller afgift af en sådan størrelse, at den kan modsvare de skattemæssige fordele, der er opnået af den pågældende gennem de tidligere indbetalinger til ordningen."

Som det fremgår af forarbejderne, tjener reglen i § 29 således som et værn imod, at pensionsmidler, der er opsparet med skattemæssig fradragsret, anvendes til andet end pensionsformål. Afgiftsplikten indtræder, som det anføres, derfor også kun hvor ordningen ikke kommer til at tjene det pensionsformål, som begrundede skattefriheden ved indbetalingen.

På denne baggrund har afgiftsplikten i medfør af pensionsbeskatningslovens § 29 siden bestemmelsens ikrafttræden været undergivet en dynamisk fortolkning med henblik på at fastslå grænsen mellem afgifts-udløsende og afgiftsfrie hævninger fra pensionsordninger, idet hævninger som utvivlsomt og udelukkende tjener pensionsformålet er blevet accepteret uden afgift.

Som et resultat heraf har det stedse været fast praksis, at hævninger til brug for betaling af omkostninger til pensionsudbydere selv *ikke* udløser afgift. I Den juridiske vejledning, afsnit C. A. 10.2.2.4.4, anføres det, at:

"Betalingen af en omkostningspræmie betragtes ikke som en skatte- eller afgiftspligtig hævning fra pensionsordningen. Se afsnit C. A. 10.2.1.4.4 om den skattemæssige behandling af afholdelsen af omkostningspræmier."

Videre fremgår af afsnit C. A. 10.2.1.4.4 om omkostningspræmier at:

Præmien til en fradragsberettiget livsforsikring består typisk i

- en risikopræmie, der er udtryk for, hvad selskabet forventer at skulle bruge til betaling af dødsfaldsydelser, erstatninger ved tab af arbejdsevne og præmiefritagelse
- en sparepræmie, der hensættes til udbetaling på pensioneringstidspunktet

en omkostningspræmie.

Omkostningspræmien kan deles i omkostninger, der er forbundet med en forsikringstegning og omkostninger forbundet med at administrere forsikringsbestanden. Ved sidstnævnte tænkes på arbejdet med opkrævning af præmie, udsendelse af information, eventuelle tilbud på ændringer i forsikringer og andet. Omkostningspræmien er som en del af den samlede præmie fradragsberettiget, og afholdelsen af den betragtes ikke som en skatte- eller afgiftspligtig hævning fra pensionsordningen.

Endvidere bemærkes, at anvendelse af midler fra kontantkontoen i forbindelse med pengeinstituttets rådgivning vedrørende køb og salg af værdipapirer i individuelt depot heller ikke anses for at være en skatte- og afgiftspligtig udbetaling, jf. TfS 1992, 61 DEP og Den juridiske vejledning 2017-2 afsnit C. A. 10.2.2.4.4, ligesom gebyrer for rådgivning og porteføljepleje vedrørende en præcist angivet pensionskonto i et pengeinstitut eller en præcist angivet pensionsordning i et forsikringsselskab (et såkaldt unit-link produkt) ydet af et fondsmæglerselskab kan debiteres pensionskunden, uden at dette skal betragtes som en afgiftspligtig hævning i utide fra pensionskontoen, jf. TfS 1999, 862 DEP og Den juridiske vejledning 2017-2 afsnit C. A. 10.2.1.4.4 og Den juridiske vejledning 2017-2, afsnit 10.2.2.4.4.

Derimod vil udbetaling af honorarer m.v. som betaling for rådgivning leveret af investeringsrådgivere, advokater og revisorer m.v. om eksempelvis formuepleje, køb og salg af (unoterede) aktier og lignende udløse afgift efter pensionsbeskatningslovens § 29, såfremt betalingen af sådanne udgifter foretages med midler fra en pensionsordning omfattet af pensionsbeskatningslovens kapitel 1, jf. SKM 2015.317 LSR og SKM 2015.743 SR. Sådanne rådgivningsydelser har ikke samme nære tilknytning til pensionsformålet, som de eksplicit undtagne udgifter til pensionsudbydere, pengeinstitutter og fondsmæglere.

Sammenfattende er det på dette grundlag spørgernes opfattelse, at honorarer til pensionsmæglere udelukkende tjener pensionsformålet og efter forsikringslovgivningen regulatorisk skal anses for en del af omkostningspræmierne, således at betalingen af sådanne omkostninger med midler fra depotet ikke udløser afgift efter pensionsbeskatningslovens § 29. Dette følger af, at honorarerne i medfør af forsikringsformidlingslovens § 14 a (fremover god-skik bekendtgørelsens § 28) regulatorisk skal ligestilles med betaling af omkostninger til pensionsudbydere selv for tilsvarende ydelser, ligesom det følger af, at mæglerhonorarerne i medfør af omkostningsbekendtgørelsens § 5 skal indregnes i det tekniske grundlag på lige fod med de øvrige elementer i omkostningspræmierne.

SKATs indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at pensions- og livsforsikringsudbyderes træk af honorar fra en pensionskundes pensionsdepot omfattet af pensionsbeskatningslovens kapitel 1 på vegne af en af de spørgende pensionsmæglere kan gennemføres, uden at der udløses afgift i medfør af pensionsbeskatningslovens § 29.

Begrundelse

Ifølge pensionsbeskatningslovens § 29, stk. 1, skal der betales som udgangspunkt 60 % i afgift af visse engangsudbetalinger og lignende fra pensionsordninger, hvis disse udbetalinger ikke er omfattet af indkomstskattepligt, jf. pensionsbeskatningslovens § 20. Der er ikke i lovteksten gjort undtagelse for eksempelvis hævning af honorar til pensions-/forsikringsmæglere eller lignende. Der er dog alligevel ifølge praksis visse undtagelser, men denne praksis er dog forholdsvis restriktiv.

I henhold til Den juridiske vejledning, 2018-1, afsnit C. A. 10.2.1.4.4 og Den juridiske vejledning 2018-1, afsnit C. A. 10.2.2.4.4 betragtes betalingen af en omkostningspræmie fra en pensionsordning til det livsforsikringsselskab eller den pensionskasse, hvori ordningen er tegnet, ikke som en skatte- eller afgiftspligtig hævning fra pensionsordningen.

Omkostningspræmien kan opdeles i omkostninger, der er forbundet med en forsikringstegning (etableringsomkostninger) og omkostninger forbundet med at administrere forsikringsbestanden (løbende omkostninger). Betalingen af omkostningspræmien fra pensionsordningen til et pensionsinstitut er således en praksisbestemt undtagelse fra udgangspunktet i pensionsbeskatningslovens § 29, stk. 1, om at der skal betales som udgangspunkt 60 % i afgift af visse engangsudbetalinger og lignende fra pensionsordninger, hvis disse udbetalinger ikke er indkomstskattepligtige, jf. pensionsbeskatningslovens § 20.

I henhold til forsikringsformidlingslovens § 14 a, stk. 1, gælder det for fradrags- og bortseelsesberettigede pensionsordninger, at forsikringsmæglervirksomheden skal oplyse forsikringsselskabet om størrelsen af det honorar, der er aftalt mellem kunden og forsikringsmæglervirksomheden, hvorefter pensionsudbyderne (forsikringsselskaberne) skal lade honorarerne til pensionsmæglere indgå som en del af pensionsudbydernes omkostningsopkrævninger hos pensionskunden. Forsikringsselskabet udbetaler herefter på vegne af pensionskunderne honoraret til pensionsmæglerne. Det må således lægges til grund, at en pensions- og livsforsikringsudbyders træk af honorar til en forsikringsmægler fra en pensionskundes pensionsdepot omfattet af pensionsbeskatningslovens kapitel 1, i henhold til forsikringsformidlingsloven er en fast integreret del af omkostningspræmien. Dette fremgår endvidere af bekendtgørelse om betaling af visse omkostninger for livsforsikringsvirksomhed (omkostningsbekendtgørelsen), hvoraf det også fremgår, at for livsforsikringsvirksomhed skal opkrævningen af etableringsomkostninger og løbende omkostninger hos forsikringstageren anmeldes til Finanstilsynet som en del af det tekniske grundlag m.v., jf. § 20 i lov om finansiel virksomhed.

I henhold til forarbejderne til forsikringsformidlingslovens § 14 a, er det formålet med bestemmelsen, at sikre en skattemæssig ligestilling mellem de forsikringsmæglerbetjente kunder og forsikringsselskabets direkte betjente kunder.

Det er derfor SKATs opfattelse, at pensions- og livsforsikringsudbyderes træk af honorar fra en pensionskundes pensionsdepot omfattet af pensionsbeskatningslovens kapitel 1 på vegne af en pensionsmægler kan gennemføres, uden at der udløses afgift i medfør af pensionsbeskatningslovens § 29, idet disse honorarer i henhold til forsikringsformidlingsloven og omkostningsbekendtgørelsen, skal betragtes som en fast integreret del af ”omkostningspræmien”, og derfor er omfattet af den gældende praksis for undtagelser for afgift efter pensionsbeskatningslovens § 29.

Indstilling

SKAT indstiller, at spørgsmål 1 besvares med ”ja”.

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder SKATs indstilling og begrundelse.

Lovgrundlag, forarbejder og praksis

Spørgsmål 1

Lovgrundlag

Pensionsbeskatningslovens § 29, stk. 1.

”Ved udbetalinger, der ikke omfattes af § 20 eller §§ 29 A-C, fra en pensionsordning med løbende udbetalinger eller fra en rateforsikring eller rateopsparing i pensionsøjemed svares en afgift på 60 pct. af det udbetalte beløb, jf. dog 2.-4. pkt. Ved udbetaling af supplerende engangsydelser udgør afgiften som nævnt i 1. pkt. 52 pct. Ved udbetaling efter den tidligere ejers død udgør afgiften som nævnt i 1. og 2. pkt. 40 pct. 3. pkt. finder tilsvarende anvendelse for udbetalinger som nævnt i § 17, stk. 1, nr. 8, til selskaber, fonde og foreninger m.v., som er skattepligtige efter selskabsskatteloven eller fondsbeskatningsloven. Ved udbetalinger, der ikke omfattes af § 20, fra en indeksordning, herunder udbetalinger af indestående på en indeksordning, der er ophævet som følge af ejerens død, svares en afgift på 40 pct. af det udbetalte beløb. Ved udbetaling af en supplerende engangssum, som ikke omfattes af § 29 A, betales en afgift på 20 pct., jf. dog 7. og 8. pkt. Ved udbetaling efter den tidligere ejers død er udbetalingen som nævnt i 6. pkt. skatte- og afgiftsfri. § 28, stk. 2, 2.-4. pkt., finder tilsvarende anvendelse ved udbetaling af supplerende engangssum som nævnt i 6. pkt., for hvilken der i udlandet har været hel eller delvis fradrags- eller bortseelsesret for indbetalingerne.”

Lovbekendtgørelse nr. 1065 af 22. august 2013 (lov om forsikringsformidling)

§ 14 a. Når en forsikringsmæglervirksomhed indhenter tilbud på forsikringsaftaler for kunden hos et eller flere forsikringsselskaber, skal forsikringsmæglervirksomheden samtidig give de informationer til forsikringsselskabet, der er nødvendige for, at forsikringsselskabet kan fastsætte prisen på forsikringen. I pensionsordninger omfattet af pensionsbeskatningslovens afsnit I skal forsikringsmæglervirksomheden oplyse forsikringsselskabet om størrelsen af det honorar, der er aftalt mellem kunden og forsikringsmæglervirksomheden. Forsikringsmæglervirksomheden skal samtidig oplyse forsikringsselskabet om længden af den periode, hvori kunden og forsikringsmæglervirksomheden har aftalt, at honoraret skal indregnes i forsikringspræmien. Perioden må ikke overstige 3 år. Forsikringsselskabet skal indregne dette honorar i forsikringspræmien og betale honoraret til forsikringsmæglervirksomheden.

Stk. 2. En forsikringsmæglervirksomhed må ikke modtage provision eller andet vederlag fra forsikringsselskabet i tilknytning til det konkrete kundeforhold.

Bekendtgørelse nr. 1097 af 7. november 2006 (omkostningsbekendtgørelsen)

Anvendelsesområde

§ 1. Denne bekendtgørelse finder anvendelse på livsforsikringsselskaber, tværgående pensionskasser og filialer af udenlandske selskaber, der har tilladelse til at drive livsforsikringsvirksomhed efter § 11 i lov om finansiel virksomhed. Disse virksomheder benævnes herefter livsforsikringsselskaber.

Stk. 2. Bekendtgørelsen finder anvendelse for livsforsikringsvirksomhed og virksomhed inden for forsikringsklasserne 1 og 2, jf. bilag 7 og 8 i lov om finansiel virksomhed.

Etableringsomkostninger

§ 2. Ved etableringsomkostninger forstås:

- 1) Engangsomkostninger ved etablering af en forsikringsaftale, der betales til forsikringsmægler, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsformidling. Engangsomkostninger svarer til størrelsen af det aftalte beløb i samarbejdsaftalen, som er indgået mellem forsikringsmæglervirksomheden og dens kunde.
- 2) Engangsomkostninger ved etablering af en forsikringsaftale, der betales til forsikringsagenter, jf. § 2, stk. 1, nr. 3 i lov om forsikringsformidling.
- 3) Engangsomkostninger ved etablering af en forsikringsaftale, som svarer til engangsomkostninger nævnt under 1) og 2), og uanset det direkte salgspersonales aflønningsform.

Løbende omkostninger

§ 3. Ved løbende omkostninger forstås:

- 1) Løbende omkostninger for ydelser under forsikringens løbetid, der betales til forsikringsmægler, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsformidling. Løbende omkostninger svarer til størrelsen af de samlede omkostninger, der har været forbundet med at anvende forsikringsmæglervirksomheden, bortset fra etableringsomkostninger.
- 2) Løbende omkostninger for ydelser under forsikringens løbetid, der betales til forsikringsagenter, jf. § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om forsikringsformidling.
- 3) Løbende omkostninger for ydelser under forsikringens løbetid ved direkte salg af forsikringer som svarer til løbende omkostninger nævnt under 1) og 2), og uanset det direkte salgspersonales aflønningsform.

Betaling af omkostninger

§ 4. Etableringsomkostninger skal opkræves direkte hos den virksomhed eller den forsikringstager, der er årsag til omkostningerne. Etableringsomkostninger skal opkræves over en periode på maksimalt 3 år.

Stk. 2. Løbende omkostninger skal opkræves direkte hos den virksomhed eller den forsikringstager, der er årsag til omkostningerne. Løbende omkostninger skal opkræves i det år, livsforsikringsselskabet afholder disse.

Stk. 3. En forsikringsmæglervirksomhed må ikke modtage provision eller andet vederlag fra forsikringsselskabet i tilknytning til det konkrete kundeforhold.

Stk. 4. Hvis en forsikringstager tilbagekøber sin ordning eller aftalen med livsforsikringsselskabet opsiges, og dette ikke sker i henhold til reglerne i § 20, stk. 1, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed, og livsforsikringsselskabet ikke har opkrævet samtlige etableringsomkostninger, som forsikringstageren har været årsag til, skal det manglende beløb opkræves hos virksomheden eller forsikringstageren ved tilbagekøbet eller opsigelsen, medmindre det manglende beløb kan afholdes af ikke tilbagekøbte midler.

Stk. 5. Hvis en forsikringstager tilbagekøber sin ordning eller aftalen med livsforsikringsselskabet opsiges, og dette ikke sker i henhold til reglerne i § 20, stk. 1, nr. 7, i lov om finansiel virksomhed, og livsforsikringsselskabet ikke har opkrævet samtlige løbende omkostninger, forsikringstageren har været årsag til i den forløbne del af året, skal det manglende beløb opkræves hos virksomheden eller forsikringstageren ved tilbagekøbet eller opsigelsen, med mindre det manglende beløb kan afholdes af ikke tilbagekøbte midler.

Den ansvarshavende aktuar

§ 5. For livsforsikringsvirksomhed skal opkrævningen af etableringsomkostninger og løbende omkostninger hos forsikringstageren anmeldes til Finanstilsynet som en del af det tekniske grundlag m.v., jf. § 20 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 2. Den ansvarshavende aktuar skal i den særskilte erklæring til anmeldelsen, jf. § 7 i bekendtgørelse om anmeldelse af det tekniske grundlag m.v. for livsforsikringsvirksomhed, redegøre for, at etableringsomkostninger samt løbende omkostninger opkræves hos den enkelte virksomhed eller den enkelte forsikringstager i henhold til de ovenstående bestemmelser.

Forarbejder

L 52 (Fremsat 09-11-2005) Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsformidling.

L 52 - Svar på Spørgsmål 31

Spørgsmål 31:

Hvordan er ministerens holdning til HTS's forslag, jf. ERU alm. del – bilag 15, om, at kunderne/medarbejderne i pensionsordninger fortsat skal sikres deres fradragsret for udgifterne ved brug af forsikringsmægler?

Svar:

Jeg er enig i, at den eksisterende fradragsret bør bevares. Derfor fremsætter jeg et ændringsforslag. I ændringsforslaget foreslås det, at ved tegning af liv- og pensionsforsikringer er det forsikringsselskabet, der betaler forsikringsmæglerens honorar. Honorarets størrelse aftales fortsat af kunden og forsikringsmægleren, men indregnes i den samlede præmie. Kunderne/medarbejderne har fradragsret/bortseelsesret for præmien. Mægleren får således den samme betaling uanset hvilket forsikringsselskab, kunden indgår aftale med. Mægleren kan således ikke beskyldes for at vælge det forsikringsselskab, der betaler den højeste provision. Dermed sikres en uvildighed i forhold til, hvilket forsikringsselskab der anbefales.

L 52 – bilag 21, Ændringsforslag, fra økonomi- og erhvervsministeren

Til nr. 1

Den foreslåede ændring sikrer, at der ikke sker en skattemæssig forskelsbehandling af mæglerbetjente kunder i forhold forsikringsselskabets direkte betjente kunder, når der tegnes pensionsforsikringer omfattet af pensionsbeskatningsloven. Efter pensionsbeskatningsloven er der skattefradragsret - eller bortseelsesret for så vidt angår arbejdsgiveradministrerede pensionsforsikringer for præmieindbetaling til forsikringsselskabet. For en mæglerbetjent kunde, der tegner en pensionsforsikring, indeholder præmien også forsikringsmæglerens provision. I modsætning hertil er det honorar, som en mæglerbetjent kunde efter forslaget skal betale for forsikringsmæglervirksomhedens bistand ved tegning af en pensionsforsikring, ikke fradragsberettiget efter pensionsbeskatningsloven. Fradragsretten efter pensionsbeskatningsloven er betinget af, at forsikringsmæglervirksomhedens honorar indgår som en del af forsikringspræmien. Derfor foreslås det i 2. pkt., at forsikringsmæglervirksomheden skal oplyse forsikringsselskabet om størrelsen af det mellem kunde og forsikringsmæglervirksomhed aftalte honorar.

Denne oplysning er efter forslaget en nødvendig oplysning for forsikringsselskabet, når kundens forsikringspræmie skal beregnes. Ved "honorar" forstås både det honorar, der er aftalt mellem forsikringsmæglervirksomheden og kunden i forbindelse med etablering af en forsikringsordning eller en rammeaftale og for de eventuelle øvrige ydelser i det første år af forsikringens løbetid, og det honorar kunden og

forsikringsmæglervirksomheden aftaler, der skal betales for forsikringsmæglervirksomhedens ydelser de efterfølgende år. Det foreslås ligeledes i 3. pkt., at forsikringsselskabet herefter skal medtage dette beløb som en del af de omkostninger, der indgår i beregningerne af forsikringspræmien. Forsikringsmæglervirksomhedens honorar afregnes efter gældende praksis af forsikringsselskabet. Herved sikres det, at de mæglerbetjente kunder ikke stilles ringere i skattemæssig henseende i forhold til forsikringsselskabets direkte betjente kunder. De mæglerbetjente kunder stilles skattemæssigt, som de gør i dag. Forsikrings-selskabets pligt til at indregne det aftalte honorar i forsikringspræmien og til at betale honoraret til forsikringsmæglervirksomheden gælder efter forslaget kun, når kunden tegner en pensionsforsikring omfattet af pensionsbeskatningslovens afsnit 1, det vil sige forsikringer med fradragsret eller bortseelsesret for præmien. (...)

Praksis

SKM2015. 317. LSR–

Udgifter til rådgivere, herunder advokat og konsulent, i forbindelse med salg af unoterede aktier i en pensionsordning, kunne ikke hæves på pensionsordningen i banken, uden at dette betragtes som uretmæssig hævning med 60 pct. afgift til følge.

SKM2016. 156. SR–

Skatterådet bekræftede, at et engelsk selskab, der tilbød og har tilladelse til at foretage investeringsrådgivning og porteføljepleje med køb og salg af værdipapirer på kundens vegne, må sidestilles med et dansk fondsmæglerselskab.

Midler, der tages fra kundens pensionskonti til betaling af gebyr til det engelske selskab for porteføljepleje vedrørende investering af pensionsmidler i et konkret depot i et pengeinstitut anses herefter ikke for en hævning i utide, som er afgiftspligtig efter PBL § 29.

SKM2015. 743. SR–

Et investeringsrådgivningsselskab ønskede at udøve porteføljerådgivning og service for en række pensionskunder, hvis formue var placeret på pensionsdepot i et pengeinstitut. Skatterådet kunne ikke bekræfte, at omkostninger som en pensionskunde havde i forbindelse med aftaler med selskabet var fradragsberettiget som en formueforvaltningsomkostning i PAL-beskatningsgrundlaget efter PAL § 9, stk. 2. Fradragsret for formueforvaltningsomkostninger i PAL er knyttet op på en samtidig fritagelse for afgift ved udbetaling efter PBL.

Fradragsretten følger derfor gældende praksis om afgift ved udbetaling efter PBL.

Den Juridiske Vejledning, 2018-1, C. A. 10.2.2.4.4.

Engangsudbetalinger herunder udbetaling i utide

Der skal betales 60 pct. i afgift af visse engangsudbetalinger og lignende fra pensionsordninger. Det drejer sig om udbetalinger, der ikke er indkomstskattepligtige efter PBL § 20, fx udbetaling af tilbagekøbsværdi ved ophævelse af en rateforsikring eller udtrædelsesgodtgørelser fra en pensionskasse. Se PBL § 29, stk. 1.

Afgiftspligten indtræder på tidspunktet for udbetalingen, og ikke fx på det tidspunkt, hvor forsikrede beder om få forsikringen udbetalt. Se TfS 1985, 675.

Afgiften på 60 pct. kaldes normalt "afgift ved udbetaling i utide". (...)

Betalingen af en omkostningspræmie betragtes ikke som en skatte- eller afgiftspligtig hævning fra pensionsordningen. Se afsnit C. A. 10.2.1.4.4 om den skattemæssige behandling af afholdelsen af omkostningspræmier. (...)

Den Juridiske Vejledning, 2018-1, C. A. 10.2.1.4.4.

(...) Betaling af omkostningspræmier

Præmien til en fradragsberettiget livsforsikring består typisk i

- en risikopræmie, der er udtryk for, hvad selskabet forventer at skulle bruge til betaling af dødsfalds- ydelser, erstatninger ved tab af arbejdsevne og præmiefritagele
- en sparepræmie, der hensættes til udbetaling på pensioneringstidspunktet
- en omkostningspræmie.

Omkostningspræmien kan deles i omkostninger, der er forbundet med en forsikringstegning og omkostninger forbundet med at administrere forsikringsbestanden. Ved sidstnævnte tænkes på arbejdet med opkrævning af præmie, udsendelse af information, eventuelle tilbud på ændringer i forsikringer og andet. Omkostningspræmien er som en del af den samlede præmie fradragsberettiget, og afholdelsen af den betragtes ikke som en skatte- eller afgiftspligtig hævning fra pensionsordningen. (...)